

Beganica brez oljke

Gorjanski otroci so kaj dobro vedeli, koliko vrst lesa je treba za velikonočne beganice. Devet vrst. Ravnih leskovih šib je treba, da je ročaj čim daljši in se lepo krivi preko rame; vrbovega mačja so nabrali ob Radovni, tistega z belimi in drobnimi mačicami; hudovitnove poganjke, ki so na koncu že odganjali popke in so bili za las podobni onim šibam, s katerimi so nekoč vojaki šibali Jezusa; šop na vrhu pa je bil spleten iz bršljana, zelenega brinja in bezga, ki je sramežljivo poganjal zgodnje liste.

Anžkov Joža je že davno nanosil vse to na dom. In koliko! Za pet butar bi bilo, ne za eno! Tudi češnjave in drenove veje je že sredi posta narezal in jih v nerodnem loncu grel v hiši, nosil na sonce in vsak dan ogledoval, kdaj se na njih pokaže prvi cvet. Pa ga ni hotelo biti. Popje se je sicer napelo, a razpustiti se ni hotelo. Šele zadnje dni se je dren rumeno razcvetel. Kako je bil Joža vesel, ko je iz čebel-njaka priletela čebela in se obesila na cvet. O, ko bi tudi češnja cvetela! Že je prišla sobota, a češnja ni cvetela.

Tudi tise Joža še ni imel. Tise, ki je tako temnozeleno in v Gorjah ne raste. Morda je premrzlo. Le pri Pesjaku na vrtu jo imajo. Majhna je še in vsako leto odžene komaj za tri ali štiri prste. Zato jo Pesjak noče obrezati. Samo za domačo beganico odlomi nekaj vejic. Ko ga je Joža šel prosit, mu niti odgovoril ni: samo z glavo je odkimal. Joža je namesto tise vpletel pušpan.

V jutru cvetne nedelje je že zgodaj vstal. Poskušal je, kako bo nosil beganico. Prvič jo bo. Lani jo je še brat nesel. Matere kar ni mogel pričakati, da se vrne od zgodnje maše. Ona namreč hrani jabolka, ki mu jih bo oče navezal na beganico. Jabolka! Rdeča, rumena, vsa svetla, kakor bi jih iz zadnjega snega pobral, bodo tako prijetno dišala. Mati ni hotela povedati, koliko jih ima. Morda jih bo za celo trto? Morda za dve? En venec rdečih, drugi pa rumenih! Malokdo bi jih toliko imel. Kako se bo postavil! Vsi ga bodo gledali.

Dva polna venca je bilo jabolk in še so ostala. Tri je nato oče na vrhu beganice nataknil na šibe, da so se zibala, ko je Joža hodil.

Zgodaj je še bilo, ko je stopal proti cerkvi. Vsi fantini so že šli pred njim. Pa je Šmonov zagledal, da je Anžkov Joža še zadaj: »Počakajmo ga! Bomo videli, koliko jabolk ima.«

Joža jih je kmalu dohitel. Videl je, da imajo skoraj vsi manjše beganice. Tudi jabolk niso imeli toliko. Pa se je v hipu skuhala nevoščljivost med fantini zaradi beganic. Stikali so, da bi dobili na Joževi kakšno napako. Pa je ni bilo. Šmonov pa le ni odnehal.

»Joža! Zakaj pa nimaš nobene pomaranče?«

»Šaj imam jabolka.«

»Jaz imam jabolka in pomaranče,« je kazal Šmonov svojo beganico.

»Seveda, ko ti je jabolk zmanjkalo. Si jih pozimi snedel,« je zbedel Joža. Pa mu je bilo skoraj žal: tudi on bi jih bil, če jih ne bi mati skrila.

Pa je Oreharjev Tonček spazil, da Joža nima oljke v beganici. Skrivaj je povedal Šmonovemu. Potem so planili po Anžkovem.

»Beganica brez oljke!«

»Kakor bi šel brez glave!«

»Šaj se je še blagoslov ne bo prijel.«

»Kaj ti pomagajo jabolka, bahač!«

»Pobahati si se mislil, pa si na glavno stvar pozabil.«

»Anžkov bahač! Ba—aa!«

Da ni takrat v cerkvi pozvonilo, bi se bili fantini stepli. Saj je malokdaj minila cvetna nedelja brez boja. Pa je Oreharjev zaklical, da je že pozno in so stekli v cerkev.

Anžkov Joža pa je počasi šel za njimi. Le kako, da je oljko pozabil. Seveda, na jabolka je mislil, koliko jih bo, pa višino beganice je računal, na oljko pa pozabil. Začutil je, da je beganica silno težka. Morda pa res ne bo blagoslov veljal. Bahati se je hotel, zdaj pa ...

Ko se je prerival v cerkvi, kjer so pošumevale visoke beganice, se mu je zdelo, da vsi gledajo vanj: dva venca jabolk, eden rdeč, drugi rumen, in še na vrhu tri, tam, kjer bi morala biti oljka. In zardel je, kakor bi vsi vedeli, da nima oljke. Sram ga je bilo.

Šele takrat se je vzdramil, ko je duhovnik blagoslavljal. Spet je podvomil, če je njegova beganica blagoslovljena ali ne. Sam ni vedel, kdaj je začel moliti. Molil je, da bi ga Bog ne kaznoval zaradi bahštva in da bi blagoslovil beganico. Po molitvi mu je nekako odleglo. Spet se je ozrl okrog sebe.

Sonce je prisijalo na oltar, da so se mašna oblačila kar svetila. Župnik je molil, blagoslavljal in kropil oljčne vejice, ki jih je imel na oltarju. Nato jih je pričel deliti: najprej kaplanu, nato kaplan njemu, potem cerkovniku, ministrantom in cerkvenim ključarjem. In takrat je pristopil Jožev oče in dobil oljko. Bil je ključar.

Ko so nato v procesiji šli okrog cerkve, so zvonovi veselo zapeli. Procesija se je vrnila pred zaprta vrata. Takrat se je Joža preril do očeta: »Oče! Oljko mi dajte!« je poprosil. Oče, ki je nosil svetilko, se je vejice rad iznebil. Zataknil jo je Jožu v butaro.

Joža pa se z beganico ni več bahal. Tudi fantinom ni zameril, čeprav so ga pred mašo dražili zaradi oljke. Oreharjevemu Tončku pa je še celo tri jabolka dal. Ona tri, ki so bila na vrhu in so se tako lepo pozibavala, ko je hodil. Zdaj je bila na vrhu oljčna vejica, ki jo je od očeta dobil.

Zdravko Ocvirk

Zdaj bo pomlad

*Od juga topel veter je zavel,
zdaj bo pomlad se kmalu nasmehnila,
spet travnike s cveticami pokrila
in z dneva v dan bo ptičji zbor žgolel.*

*Zamrznjeni potok bo zažuborel,
ozelenela bodo spet drevesa,
se dnevi daljšali bodo do kresa
in sonček vsak dan bo topleje grel.*

*In kdor je mlad, bo znova zaživel,
ker ga pomlad vsega bo prerodila,
mu voljo dala, v dobro ga nagnila,
da bo po svetlih ciljih hrepenel.*